

[Aksel Larsen.]

ikke. (*Latter*). Jeg beder undskylde, at jeg tillader mig ikke at være så aldeles sikker, som andre i denne sal synes at være. Den højtærede statsminister noterede, at jeg ikke vil opkaste mig til dommer, og siger, det er første gang. Andre gange, siger han, hvor vi andre var tilbageholdende, fordi vi mente, vi ikke klart kunne bedømme situationen, havde det ærede medlem hr. Aksel Larsen sin mening klar. Der har måske været situationer, hvor jeg kunne have min mening klar straks, men her er rollerne byttet om, her er det statsministeren og andre i det høje ting, der har deres ufravigelige mening i detaljer klar også om ting, de ikke kan vide noget om, medens jeg siger, jeg erkender, jeg ikke kan bedømme alt. Jeg ved ikke, om de sovjetiske troppers indsats i anden omgang var vel forberedt og planlagt, men jeg må tilføje, jeg tror det ikke. Jeg må yderligere tilføje, at jeg har det indtryk, at indtil for fem dage siden var Sovjetunionen indstillet på at trække sine tropper ud af Ungarn, men at der derpå er indtrådt noget, som vi ikke kender, og som har fået den til at ændre sine planer.

Det gør ikke det skete mindre ulykkeligt, for det er aldrig lykkeligt, når fremmede tropper, heller ikke for at opretholde ro og orden, skal gribe ind i et andet land. Jeg siger blot, man skal være betænkelig ved at udtrykke sig så ufravigelig sikkert, som om man havde den evige, eneste sandhed om, hvad der er sket, og årsagerne til, hvad der er sket.

Det, jeg kan se, er, at spændingen i verden er ved at nå eller måske har nået et kulminationspunkt, at vi heri måske kan se forklaringen på det, der er sket i Ungarn, forklaringen på det, der er sket mod Ægypten, forklaringen på de telegrammer, der er kommet i de sidste 24 timer. Jeg bekender, jeg er bange, bange for, at en ny verdenskrig, som ikke går Danmarks dør forbi, står og venter lige uden for. Jeg tror ikke, katastrofen er uafvendelig. Jeg tror, den

kan afvendes, men jeg tror, vi for Danmarks og verdensfredens skyld i denne situation skulle koncentrere os om noget andet end at ramme hinanden mest muligt partipolitisk i en debat og i stedet yde vort bidrag til at redde freden og vort land.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Hvorfor tager det ærede medlem sig så ikke sammen? Hvorfor tager det ærede medlem ikke standpunkt til det, der er foregået i Ungarn? Hvorfor siger han det ikke åbent, hvis han har den mening, at det ikke er rigtigt, hvad der er sket dernede? Hvorfor siger han det ikke? Skal det ærede medlem dække sig og sit parti bag en formodning om, at en ny verdenskrig står for døren?

Lad os dog ikke håbe, noget sådant skulle være tilfældet; men hvis vi er i en så alvorlig situation, hvorfor rykker det ærede medlem så ikke frem og viser, om han har en smule mandsmod og hjerte og tør tale Roma midt imod fremfor bare at sjoske bagefter som sædvanlig? Det var på tide. (*Bifaldsyttringer*).

Formanden: Der må være ro her i salen. Folketingets værdighed kræver en rolig forhandling.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Det ærede medlem sagde, at jeg har rettet en appel til Sovjet, men ikke til England og Frankrig. Ja men det høje ting retter i dag gennem sin beslutning en enstemmig opfordring til England og Frankrig og Israel om at følge De Forenede Nationers beslutning om at standse de militære aktioner og lade en international politistyrke rykke ind i stedet. Det, det ærede medlem beder om, er det, det høje ting uden det ærede medlems spørgsmål har svaret på i forvejen. Det er sandheden. Det ærede medlem siger, at i England har man demonstreret imod den engelske regering. Ja, det er forskellen. Derovre kan man marchere gennem gaderne, derovre kan